

“ . . . . . οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
ἥελιος φαέθων καταδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
οὐδέ διπότ' ἀν στοίχησι πρὸς οὐρανὸν ἀστερέστηται,
οὐδέ δέ τις ἀψὲ ἐπὶ γαλαῖς ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται,
ἀλλὰ ἐπὶ νῦξ ὅλῃ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν . . . . »
(Ομήρ. Οδυσ. Α. 15)

“ Ήτοι ἀφίκετο πρὸς Δυσμὰς τῆς Αἰαίας.
Δεύτερος μετὰ τὸν Όμηρον ἔρχεται ὁ Ήσιοδος
λέγων :

“ . . . Έσπερίδες θ', αἵς μῆλα πέρην κλυτοῦ Ωκεανοῦ
γρύσεα καλὰ μέλουσι φέροντά τε δένδρεα καρπόν... »
(Ησιόδ. Θεογ. 215).

Κατωτέρω δέ :

“ Γοργοὺς θ', αἴ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ωκεανοῦ
ἐσχατῆι πρὸς νυκτός, ἵν Έσπερίδες λιγύφωνοι . . . »
(Ησιόδ. Θεογ. 274).

ἀλλαχοῦ δέ :

“ βουσὶ πᾶρ' εἰλιπόδεστι περιερρύτῳ εἴνι Ερυθείη·
ἥματι τῷ δέ τε περ θοῦς ἥλασεν εὐρυμετώπους
Τίρυνθ εἰς ἱερὴν, διαβάζεις πόρον Ωκεανοῦ »
(Ησιόδ. Θεογ. 290.)

Ἐκ τῶν χωρίων τούτων παρατηροῦμεν, διτὶ καὶ ὁ
ποιητὴς οὗτος μνημονεύει τῶν πέραν τοῦ Ωκεανοῦ
καὶ πρὸς Δυσμὰς χωρῶν, ὡς κατοικητοὶ τῶν
Ἐσπερίδων, Γοργόνων καὶ τοῦ Γηρυόνου.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ,
ἀρχιτέκτων

τὴν δέ συνεχῆ ταῖς ἡδοναῖς καὶ τὸ πρός χάριν ἔχου-
σαν ἄκροτον ἀεὶ καὶ ἀδηκτον ὄμιλίαν ὑπονοεῖν, καὶ
τὸ τοῦ Λάχωνος ἔχειν πρόχειρον, ὃς ἐπαινουμένου
Χαρίλλου τοῦ βασιλέως. « πῶ οὔτος » ἔφη, « χρηστός,
ὅς οὐδὲ τοῖς πονηροῖς πικρός ἐστι; ».

40. Τοῖς μὲν ταύροις τὸν οἰστρον ἐνδύεσθαι παρὰ
τὸ οὓς λέγουσι, καὶ τοῖς κυσὶ τὸν κρότωνα· τῶν δὲ
φιλοτίμων ὁ κόλαξ τὰ ὥτα κατέχων τοῖς ἐπαι-
νοῖς καὶ προσπεφυκὼς δυσαπότριπτός ἐστιν. « Οθεν
ἐνταῦθι δεῖ μάλιστα τὴν κρίσιν ἔχειν ἐγρηγοριαν
καὶ παραφυλάττουσαν πότερον τοῦ πράγματος ἢ τοῦ
ἄνδρός ὁ ἐπανίνις ἐστιν. Ἐστι δὲ τοῦ πράγματος, ἂν
ἀπόντας μᾶλλον ἢ παρόντας ἐπαινῶσιν, ἀν καὶ αὐ-
τοὶ τὰ αὐτὰ βουλόμενοι καὶ ζηλοῦντες μὴ μόνους
ἥμας ἀλλὰ πάντας ἐπὶ τοῖς ὄμοιοις, μὴ νῦν μὲν ἐπαι-
νῶσιν, ἀν ταῦτα νῦν δὲ τάναντία πράττοντες καὶ λέ-
γοντες φαίνωνται· τὸ δὲ μέγιστον, ἀν αὐτοὶ γινώ-
σκωμεν ἔαυτοὺς μὴ μεταπελομένους ἐφ' οἷς ἐπαινού-
μεθα μηδὲ αἰσχυνομένους μηδὲ μᾶλλον ἡμίν τάναν-
τία τούτων πεπράχθαι καὶ λελέχθαι βουλομένους. Ἡ
γάρ οἰκοθεν κρίσις ἀντιμαρτυροῦσα καὶ μὴ προσδεχο-
μένη τὸν ἐπαίνον ἀπαθής ἐστι καὶ ἀθικτος καὶ ὑπὸ
τοῦ κολακεύοντος ἀνέλωτος.

41. Οἱ πολλοὶ τὰς μὲν ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι πα-
ρηγορίας οὐχ ὑπομένουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπὸ τῶν
συνεπιθρηνούντων ἀγονται καὶ συνοδυρομένων ὅταν
δ' ἀμαρτάνωσι καὶ πλημμελῶσιν, ὃ μὲν ἐλέγχω καὶ
ψόγῳ δηγμὸν ἐμποιῶν καὶ μετάνοιαν ἔχθρος δοκεῖ
καὶ κατήγορος, τὸν δ' ἐπαινοῦνται καὶ κατευλογοῦν-
τα τὰ πεπραγμένα ἀσπάζονται καὶ νομίζουσιν εὐ-
νουν καὶ φίλον.

42. « Οσοι ἡ πρᾶξιν ἢ λόγον ἢ σπουδάσαντος
ὅτιοῦν ἡ σκώψαντος εὐχερῶς ἐπαινοῦσι καὶ συνεπι-
κροτοῦσιν, εἰς τὸ παρόν εἰσιν οὗτοι καὶ τὰ ὑπὸ χειρά
βλαβεροὶ μόνον ὅσοι δὲ πρὸς τὸ θῆσος ἐξικνοῦνται
τοῖς ἐπαινοῖς, καὶ τοῦ τρόπου τῇ κολακείᾳ θιγγά-
νουσι, ταῦτὸ ποιοῦσι τῶν οἰκετῶν τοῖς μὴ ἀπὸ τοῦ
σωροῦ κλέπτουσιν. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σπέρματος σπέρμα
γάρ τῶν πρᾶξεων οὖσαν τὴν διάθεσιν καὶ τὸ θῆσος
ἀρχὴν καὶ πηγὴν τοῦ βίου διαστρέφουσι, τὰ τῆς ἀ-
ρετῆς ὄντας τῇ κακίᾳ περιτίθέντες.

43. Τόλμα μὲν ἀλόγιστος ἀνδρεία φιλέταιρος
ἐνομίσθη, μέλλησις δὲ προμηθῆς δειλία εὐπρε-
πής, τὸ δὲ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσγημα, καὶ τὸ
πρὸς ἀπαν συνετὸν ἐπιπλανάργον. Ἐν δὲ ταῖς κολα-
κείαις ὄρχην χρὴ καὶ παραφυλάττειν ἀσωτίαν μὲν
ἐλευθεριότητα καλουμένην καὶ δειλίαν ἀσφάλειαν.
ἐμπληξίαν δ' ὀξύτητα, μικρολογίαν δὲ σωφροσύνην.
ἀνδρεῖον δὲ τὸν ὄργιλον καὶ ὑπερήφανον, φιλάνθρω-
πον δὲ τὸν εὐτελὴν καὶ ταπεινόν.

44. Καλός μὲν εἶναι πεισθεῖς ὁ αἰσχρὸς ἢ μέγας
ὁ μικρὸς οὕτε χρόνον πολὺν τῇ ἀπάτῃ σύνεστι, καὶ
βλάπτεται βλάβην ἐλαφράν, καὶ οὐκ ἀνήκεστον. Ο
δὲ ταῖς κακίαις ἐθίζων ἐπαινος ὡς ἀρεταῖς, ὡς μὴ
ἀχθόμενον ἀλλὰ χαίροντα χρῆσθαι, καὶ τὸ αἰδεί-
σθαι τῶν ἀμαρτανομένων ἀφαιρῶν, οὔτος ἐπέτριψε

Ο ΕΝ ΤΟΙΣ “ΗΟΙΚΟΙΣ, ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ*

36. Ό φίλος ἔστι μὲν δέ τε σὸν ἐπαίνῳ καὶ χάριτ,
μεγαλύνων καὶ εὐρχίνων ἀγει πρὸς τὸ καλὸν
ὅπου δ' αὐτὸν πάλιν ἐπιστροφῆς δεῖται, λόγῳ δέ
κτῆ καὶ παροπαίκης κηδεμονικῆς καθαπτόμενος. ἔστ
δ' ὅπου καὶ τὸ ἔργον ἀματ τῷ λόγῳ συνηθεῖν.

37. Δεῖ φέλοις τὴν φίλον, οὐ δεῖ δέ
λυποῦνται τὴν φιλίαν ἀναιρεῖν, ἀλλὰ ὡς φαρμάκων τῷ
δέκανονται χρῆσθαι, σώζονται καὶ φυλάττονται τὸ θερα-
πευόμενον.

38. Ό πτερερ ἀρμονικός ὁ φίλος τῇ πρὸς τὸ καλὸν
καὶ συμφέρον μεταβολὴ τὰ μὲν ἐνδιδοὺς ἀδέπτως
τείνων πολλάκις μὲν ἡδὺς ἀεὶ δέ ὀφέλιμός ἐστι. Ό
δέ κολαξ ἀρέπεται τὸν ἀντίτετον οὐτε βέηται
τῷ βουλομένῳ, συνέδων ἀεὶ καὶ συμφεγγόμενος.

39. Δεῖ τὸ εὐφραίνον καὶ χαριζόμενον ἡγείσθαι
φιλικόν, ἀν καὶ λυπεῖν ποτε δύνηται καὶ ἀντιτείνειν,

*) Ιδε ἀριθ. 27, σελ. 523—526.

Σικελιώτας, τὴν Διονυσίου καὶ Φελέριδος ὥμότητα, μιστοπονηρίαν καὶ δικιοσύνην προσαγορεύων, οὐτος Αἴγυπτον ἀπώλεσε, τὴν Πτολεμαίου θηλύτητα καὶ θεοληψίαν καὶ ὀλολυγμούς, καὶ τυμπάνων ἐγχαράξεις εὔσεβειαν ὄνομάζων καὶ θεῶν λατρείαν. οὗτος τὰ Ρωμαίων ἥθη τηνικούτα παρ' οὐδὲν ἥλθεν ἀνατρέψαι καὶ ἀνελεῖν, τὰς Ἀντωνίου τρυφὰς καὶ ἀκολασίας καὶ πανηγυροσμούς ἵλαρά πράγματα καὶ φιλάνθρωπα χρωμένης ἀρθρόνως αὐτῷ δυνάμεως καὶ τύχης, ὑποκορίζουμενος. Πτολεμαίφ δέ τι περιῆψεν ἄλλο φορθείαν καὶ αὐλούς, τί δὲ Νέρωνι τραγικὴν ἐπήξετο σκηνήν, καὶ προσωπεῖα καὶ κοιδόνους περιέθηκεν; οὐχ ὁ τῶν κολλακεύστων ἔπαινος;

45. Φυλακτέον ἐστὶ μάλιστα τὸν κόλακα περὶ τοὺς ἔπαινους. "Οπερ οὐδ' αὐτὸν ἔκεινον λέληθεν, ἀλλὰ δεινὸς ὁν φυλάττεσθαι τὸ ὑποπτον, ἀν μὲν εὐπαρύφου τινὸς ἢ ἀγροίου λάβηται φορίνην παχείαν φέροντος, ὅλω τῷ μυκτῆρι χρῆται, κατορχούμενος τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ τοῖς ἔπαινοις· τοὺς δὲ κοινωτέρους δρῶν ἐνταῦθα μάλιστα προσέχοντας αὐτῷ καὶ φυλαττομένους τὸ χωρίον τοῦτο καὶ τὸν τόπον, οὐκ ἀπ' εὐθείας ἐπάγει τὸν ἔπαινον, ἀλλ' ἀπαγγάλων πόρρω κυκλοῦται καὶ πρόστεισιν, οἷον ἀψοφητὶ θρέψυματος ἐπιψάυων καὶ ἀποπειρώμενος. Νῦν μὲν γάρ ἐτέρων περὶ αὐτοῦ τινῶν ἔπαινους ἀπαγγέλλει, καθάπερ οἱ ῥήτορες ἀλλοτρίῳ προσχρώμενος; προσώπῳ, ξένοις λέγων ἢ πρεσβυτέροις ἐν ὅγορῷ μάλ' ἡδέως παραγενέσθαι πολλὰ καγάθα μεμνημένοις αὐτοῦ καὶ θυμείουσι· νῦν δ' αὖ πάλιν αἰτίας ἐλαφρὸς καὶ φευδεῖς πλασάμενος καὶ συνθεῖς ἐπ' αὐτόν, ὡς ἀκηκοώς ἐτέρων ἀφίκεται μετὰ σπουδῆς, πυνθανόμενος, ποὺ τοῦτ' εἶπεν ἢ ποὺ τοῦτ' ἔπορχεν. Ἀρνουμένου δ' ὡς εἰκός, αὐτόθεν ἐλών, ἐμβέβληκεν εἰς τοὺς ἔπαινους τὸν ἀνθρωπὸν «ἔγώ δ' ἐθαύμαζον εἰ σὺ κακῶς τινὰ τῶν συνήθων εἰπας διηδέ τοὺς ἔχθρούς πεφυκάς· εἰ σὺ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπεχείρησας, ὁ τοσαῦτα τῶν ιδίων δωρούμενος.

46. V. Ἐτεροι (κόλακες), ὥσπερ οἱ ζωγράφοι τὰ φωτεινὰ καὶ λαμπρὰ τοῖς σκιεροῖς καὶ σκοτεινοῖς ἐπιτείνουσι ἔγγὺς παρατιθεμένοις, οὕτω τῷ φέγγειν τὰναντία καὶ λειθορείν ἢ διασύρειν καὶ καταγελάν λανθάνουσι τὰ προσόντα κακὰ τοῖς κολλακευούμενοις ἔπαινονυτες καὶ τρέφοντες. Σωρρεσύνην τε γάρ ὡς ἀγροίκιαν φέγγουσιν ἐν ἀστώις, κακὸν πλεονέκταις καὶ κκούργοις καὶ πλουτοῦσιν ἀπὸ πραγμάτων αἰσχρῶν καὶ πονηρῶν αὐτάρκειάν τε καὶ δικαιοσύνην ὡς ἀτολμίαν καὶ ἀρρωστίαν πρὸς τὸ πράττειν. ὅταν δὲ ῥύθμοις σχολασταῖς καὶ τὰ μέσα φεύγουσι τῶν πόλεων ὄμιλῶσιν, οὐκ αἰσχύνονται πολιτεῖαν μέν, ἀλλοτριοπραγίαν ἐπίπονον, φιλοτιμίαν δὲ κενοδοξίαν ἀκαρπὸν ὄνομάζοντες.

47. Ὑπερβάλλει μοχθηρίζ τὸ μηδ' ἔαυτῶν ἀπέχεσθαι τοὺς κόλακας. "Ως γάρ οἱ πλακισταὶ τὸ σῶμα ποιοῦσι ταπεινόν, ὅπως ἐτέρους καταβάλωσιν, οὕτω τῷ φέγγειν ἔαυτοὺς εἰς τὸ θαυμάζειν τοὺς πλησίους ὑπορρέουσιν. «Ἀνδράποδόν εἰμι· δειλὸν ἐν θαλάσσῃ,

πρὸς τοὺς πόνους ἀπαγορεύω, μαίνομαι κακῶς ἀκούσας ὑπ' ὄργης· ἀλλὰ τούτῳ, φησίν, οὐδέν ἐστι δεινόν, οὐδὲν πονηρόν, ἀλλ' ἴδιος ἀνθρωπος, πάντα πράγματα πέρι, πάντα ἀλύπως». "Αν δ' ἢ τις οἰόμενος πολὺν ἔχειν νοῦν καὶ βουλόμενος αὐτηρός εἶναι καὶ εὐθέκαστος, ὑπὸ δή τινος ὄρθρητος ἀεὶ προβάλληται τό,

«Τυδείδη, μήτ' ἂρ με μάλ' αἴνεε» μήτε τι νείκει· οὐ ταύτη πρόσεισιν ὁ τεχνίτης κόλαξ, ἀλλ' ἔστι τις ἑτέρω μηχανὴ πρὸς τὸν τοιοῦτον. "Ηκει γάρ αὐτῷ περὶ πραγμάτων ιδίων, ως δὴ φρονήσει περιστοτέρῳ συμβουλευόμενος, καὶ φησι μᾶλλον μὲν ἑτέρους ἔχειν συνήθεις, ἐνοχλεῖν δ' ἀνγκαλίως ἔκεινω· ποι γάρ κακφύγωμεν οἱ γνώμης δεόμενοι, τίνι δὲ πιστεύσομεν! Εἰτ' ἀκούσας ὃ τι ἂν εἴπῃ, χρησιμὸν εἰληφέναι φῆσαι οὐ γνώμην, ἀπεισιν. "Αν δὲ καὶ λόγων τινὸς ἐμπειρίας ὄρχη μεταποιόμενον, ἔδωκέ τι τῶν αὐτῷ γεγραμμένων, ἀναγνῶνται καὶ διορθώσκει λειεύσας.

48. Τὸ γένος τῶν κολάκων τῶν ἀρνούμενων ἐπαίνων πανουργοτέρας δεῖται εὐλαβείας ἐλεκτέον.

49. "Ωσπερ ἔνιοι τὴν ζωγράφοις σιωπῶσκαν ἀπεφήναντο ποιητικὴν, οὕτως ἐστὶ τις κολακείας σιωπῶσης ἔπαινος. "Ωσπερ γάρ οἱ θηρεύοντες, ἀν μὴ τοῦτο ποιεῖν ἀλλ' ὄδοιπορεῖν ἢ νέμειν ἢ γεωργεῖν δοκῶσι, μᾶλλον τὰ θηρευόμενα λανθάνουσιν, οὕτως οἱ κόλακες ἀποτονται μάλιστα τοῖς ἔπαινοις, ὅταν ἔπαινειν μὴ δοκῶσιν ἀλλ' ἐτερόν τι πράττειν. Ο γάρ εἰκὼν ἔδρας καὶ κλισίας ἐπιντί, καὶ λέγων πρὸς δῆμον ἢ βουλὴν, ἣν αἰσθηταὶ τινα τῶν πλουσίων βουλόμενον εἴπειν, ἀποσιωπῶν μεταξύ, καὶ παραδίδων τὸ βῆμα καὶ τὸν λόγον, ἐνδείκνυται σιωπῶν, μᾶλλον τοῦ βοῶντος, ὅτι κρείττονα νομίζει καὶ διαφέροντα τῷ φρονεῖν ἐκεῖνον. "Οθεν ὄρχης ἐστιν αὐτοὺς ἔδρας τε τὰς πρώτας ἐν ἀκροάσεσι καὶ θεάτροις καταλημβάνοντες, οὕτω ὅτι τούτων ἀξιούσιν αὐτοὺς, ἀλλ' ὅπως ὑπεξαντίκειν οἱ πλουσίοις κολακεύωσιν καὶ λόγους κατέρχοντας ἐν συνόδοις καὶ συνεδρίοις, εἰτα παραχωροῦντας ὡς κρείττονι καὶ μετατιθέμενους ῥῆστα πρὸς τούναντίον, ἀνπερ ἢ δινυκτὸς ἢ πλούσιος ἢ ἐνδοξος ὃ ἀντιλέγων. "Ωι καὶ μάλιστα δεῖ τὰς τοιαύτας ὑποκατακλίσεις καὶ ἀναγκωρήσεις ἐξελέγχειν, οὐκ ἐμπειρίας, οὐδ' ἀρεταῖς, οὐδ' ἡλικίαις ὑφιεμένων, ἀλλὰ πλούτους καὶ δόξας. Ἀπελλῆς μὲν γάρ ὁ ζωγράφος, Μεγαθύζου παρακαθίσαντος αὐτῷ, καὶ περὶ γραμμῆς τι καὶ σκιᾶς βουλούμενου λαλεῖν, «ὅρχης» ἔφη «τὰ παιδάρια ταυτὶ τὰ τὴν μηλίδα τρίβοντα; πάντα σοι προσείχε τὸν νοῦν σιωπῶντι, καὶ τὴν πορφύραν ἐθαύμαζε καὶ τὰ χρυσία· νῦν δέ σου καταγελᾷ περὶ ὧν οὐ μεριθήκας ἀρέχμενον λαλεῖν.» Καὶ Σόλων, Κροίσου περὶ εὐδαιμονίας διαπυνθανομένου, Τέλλον τινὰ τῶν οὐκ ἐπιφανῶν Ἀθήνησι, καὶ Βίτωνα καὶ Κλέοβιν, ἀπέφηνεν εὐποτμοτέρους. Οἱ δὲ κόλακες τοὺς πλουσίους καὶ ἀρχοντας οὐκ ὀλβίους μόνον καὶ μακαρίους, ἀλλὰ καὶ φρονήσει, καὶ τέχνῃ, καὶ ἀρετῇ πάσῃ πρωτεύοντας ἀναγκορεύουσιν.

50. Οἱ κόλακες τὸν πλουσίον διούσιν καὶ ῥήτορας καὶ ποιητὴν, ἣν δὲ βούληται, καὶ ζωγράφον καὶ κύλητὴν

ἀποφαίνουσι, καὶ ποδώκη, καὶ ρωμαλέον, ὑποπίπτου-
τες ἐν τῷ παλαιίειν, καὶ ἀπολιμπανόμενοι θεόντων.

51. Οἱ μὲν γάρ ἄγρος οὐ γίνεται χείρων ἐπαινού-
μενος· ἔνθρωπον δὲ τυφοῦσι καὶ ἀπολλύουσιν οἱ φευ-
δῶς καὶ παρ' ἀξίαν ἐπαινοῦντες.

52. Ηἱ ιδιολογίας παρόησία κενὸν ἔχουσα καὶ φευδῆ
καὶ ὑπουλὸν δῆγκον, ἀξίοθη καὶ φόδησεν, ἵνα συστα-
λεῖσκα καὶ συμπεσοῦσκα δέξηται καὶ συνεπισπάσηται
τὸν οὐταφερόμενον εἰς αὐτήν. Ή μὲν γάρ ἀληθής
καὶ φιλικὴ παρόησία τοῖς ἀμαρτανομένοις ἐπιφύεται,
σωτήριον ἔχουσα καὶ κηδεμονικὸν τὸ λυποῦν, ὡσπερ
τὸ μέλι τὰ ἥλκωμάντα δάκνουσα καὶ καθαίρουσα,
τἄλλα δὲ ὠφέλιμος οὖσα καὶ γλυκεῖα, περὶ ήδη
ἔσται λόγος. Ό δὲ κόλαξ πρώτον μὲν ἐνδείκνυται τὸ
πικρὸς εἶναι καὶ περισπερχῆς καὶ ἀπαραίτητος ἐν
τοῖς πρὸς ἑτέρους. Οἰκέταις τε γάρ αὐτοῦ χαλε-
πός ἔστι, καὶ συγγενῶν καὶ οἰκείων ἐπειθῆνται δει-
νός ἀμαρτήμασι, καὶ μηδένα θαυμάσαι, μηδὲ σε-
μινῦνται τῶν ἑκτός, ἀλλ' ὑπερορᾶν· ἀσυγγνώμων δὲ
καὶ διάβολος ἐν τῷ πρὸς ὄργὴν ἑτέρους παροξύνειν,
θηρώμενος μισοπονηρίας δόξην, ὡς οὐκ ἂν ἐκῶν ὑφέ-
μενος παρόησίας αὐτοῖς, οὐδὲ ποιήσας οὐδέν, οὐδὲ
εἰπὼν πρὸς χάριν. Ἐπειτα δὲ τῶν μὲν ἀληθινῶν
καὶ μεγάλων ἀμαρτημάτων οὐδέν εἰδέναι προσποιού-
μενος, οὐδὲ γινώσκειν, πρὸς δὲ τὰ μικρὰ καὶ τὰ
ἑκτός ἐλειμμάτα δεινὸς ἀξίαν μετά τόντου κα-
θούσασθαι καὶ σφοδρότητος, ἣν σκεύος ἀμελῶς ἰδῃ
κείμενον, ἣν οἰκοῦντα φαύλως, ἣν ὀλιγωροῦντα κου-
ρᾶς ἢ ἀμπεχόντης, ἢ κυνός τινος ἢ ἐπου μὴ κατ'
ἀξίαν ἐπιμελόμενον· γονέων δὲ ὀλιγωρία, καὶ παίδων
ἀμέλεια, καὶ ἀτυπία γαμετῆς, καὶ πρὸς τούς οἰκεί-
ους ὑπεροφία, καὶ χρημάτων ὅλεθρος, οὐδέν ἔστι
πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἀρνώντας ἐν τούτοις καὶ ἀτολμός·
ώσπερ ἀθλητὴν ἀλεπίτης ἔῶν μεθύειν καὶ ἀκολαν-
σταίνειν, εἴτε περὶ ληκύθου χαλεπὸς ὁν καὶ στλεγ-
γίδος· ἢ γραμματικὸς ἐπιπλήττων μὲν παιδὶ περὶ
δέλτου καὶ γραφείου, σολοικίζοντος δὲ καὶ βαρβαρί-
ζοντος οὐ δοκῶν ἀκούειν. Τοιοῦτος γάρ ὁ κόλαξ οὗος
ρήτορος φαῦλου καὶ καταγελάστου μηδὲν εἰπεῖν πρὸς
τὸ λόγον. ἀλλὰ περὶ τῆς φωνῆς αἰτιάσθαι, καὶ χα-
λεπῶς ἐγκαλεῖν, ὅτι τὴν ἀρτηρίαν διαφθείρει φυγρο-
ποτῶν. καὶ σύγγραμμα κελευσθεῖς ἀθλιον διελθεῖν,
αἰτιάσθαι τὸ χαρτίον ὡς δασὺ, καὶ τὸν γραφέα μικ-
ρὸν καὶ ὀλιγωρὸν ἀποκαλεῖν.

53. "Ωσπερ εἴ τις ἔνθρωπου φύματα καὶ συρίγγας
ἔχοντος ιατρικῷ σμιλίῳ τὰς τρίχας τέμνοι καὶ τοὺς
ὄνυχας, οὐτως οἱ κόλακες τὴν παρόησίαν πρὸς τὰ μὴ
λυπούμενα μέρη μηδὲ ἀλγοῦντα προσφέρουσιν.

54. Τιθερίου δὲ Καίσαρος εἰς τὴν σύγκλητόν ποτε
παρελθόντος εἰς τῶν κόλακων ἀναστάξ ἔφη, Δεῖν ἐ-
λευθέρους ὅντας παρόησίας εσθαι, καὶ μηδέν ὑποτέλ-
λεσθαι, μηδὲ ἀποσιωπᾶν τῶν συμφερόντων· ἀναντεί-
νεις δὲ πάντας οὐτως γενομένης αὐτῷ σιωπῆς, καὶ
τοῦ Τιθερίου προσέχοντος, "Ακουσον, ἔφη, Καίσαρ,
ὅσιος πάντες ἐγκαλοῦμεν, οὐδεὶς δὲ τολμᾷ φανερῶς
λέγειν· ἀμελεῖς τεκνοῦσι, καὶ προέσσαι τὸ σῶμα, καὶ

κατατρύχεις ἀεὶ φροντίσι καὶ πόνοις ὑπὲρ ἡμῶν, οὔτε
μεθ' ἡμέραν οὔτε νύκτωρ ἀναπαυόμενος. Πολλὰ δὲ
αὐτοῦ τοικύτα συνέροντος, εἰπεῖν φασι τὸν ῥήτορα
Κάσσιον Σευῆρην, Αὕτη τοῦτον ἡ παρόησία τὸν ἔγ-
θρωπον ἀποκτενεῖ.

55. Ιμέριος ὁ κόλαξ τῶν πλουσίων τινὰ ἀνελευθε-
ρώτατον καὶ φιλαργυρώτατον Ἀθήνησιν ὡς ἀσωτον
ἐλοιδόρει καὶ ἀμελῆ, καὶ πεινήσοντα κακῶς μετὰ
τῶν τέκνων.

56. Τὴν παρόησίαν ἐπιστάμενοι μέγα βοήθημα
πρὸς τὴν κόλακειν οὖσαν οἱ πονηροί, δι' αὐτῆς κο-
λακεύουσι τῆς παρόησίας.

57. Τὶ τῶν ζώων χαλεπώτατόν ἐστιν, τῶν μὲν
ἄγριων ὁ τύραννος, τῶν δὲ ἡμέρων ὁ κόλαξ.

58. Τῶν κόλακων ἡμεροι μέν εἰσιν οἱ περὶ τὸ βα-
λανεῖον οὔτοι καὶ περὶ τὴν τράπεζαν· ὁ δὲ εἰς τὰ
δωμάτια καὶ τὴν γυναικωνίτιν ἐκτείνων ὡσπερ πλε-
κτάνας, τὸ πολυπράγμονον καὶ διάβολον καὶ κακόθεες,
ἄγριος καὶ θηριώδης καὶ δυσμεταχείριστος.

59. Οἱ μὲν φίλοι ἀεὶ τῷ κρείττονι πάρεστι σύμ-
βούλος καὶ συνήγορος, ὡσπερ ίατρὸς τὸ ὑγιαίνον αὐ-
ξάνων καὶ διαφυλάττων· ὁ δὲ κόλαξ τῷ παθητικῷ καὶ
ἀλόγῳ παρακαλεῖται, καὶ τοῦτο κνῆ καὶ γαργαλίζει
καὶ ἀναπείθει καὶ ἀφίστησι τοῦ λογισμοῦ, μηχανώ-
μενος αὐτῷ πονηράς τινας ἡδυπαθείας.

ΧΡΙΣΤ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΑΝΗ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑ.

I.

— Ποσὶ θὰ ὑπάγωμεν σήμερον, ἡρώτακ ὁ Λέανδρος ΙΙ.
τὴν σύζυγόν του Α. καὶ τὴν γυναικαδέλφην του Ε.
ἡμέραν τινὰ τοῦ Αὔγουστου 188 . . περὶ τὴν δύσιν
τοῦ ἡλίου.

— Βέβαια εἰς τὸν ἐλαϊῶνά μας ἀπήντησαν ταύτο-
χρόνως ἀμφότεραι αἱ κυρίαι· καὶ ἔκειθεν καταβαίνο-
μεν εἰς τὴν δημοσίαν ὁδόν. "Ισως ἔκει ἀπαντήσομέν
τινα ἐκ τῆς πόλεως καὶ μάθομεν νέα, προσέθηκεν
ἡ Ε. Εἶναι φοβερὸν ὅταν ἐπὶ δύο — τρεῖς ἡμέρας δὲν
μανθάνει τις τίποτε ἀπὸ ὅ, τι γίνεται εἰς τὸν κόσμον.

— "Οπως θέλετε, ἀπήντησεν ὁ Λέανδρος· δι' ἐμὲ
ὅπου καὶ ἐν ὑπάγωμεν εἰναι ἀδιάφορον. 'Ετοιμασθῆ-
τε λοιπόν· ἐνύκτωσε σχεδόν.

Δέν παρηλθεν ἡμίσεια ὥρα καὶ οἱ τρεῖς ἡσαν καθ'
ὅδον.

'Ο Λέανδρος κατώκει μετὰ τῆς οἰκογενείας του
κατ' ἔτος, ἀπὸ τοῦ Ιουλίου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου
περίπου, ἐν τῇ ἔξοχικη ἀντοῦ ἐπαύλει, μίαν ὥραν ἀπε-
χούση τῆς πόλεως Χ. Η ἔπαυλις αὗτη ἡτο μὲν μικρός,
ἀλλ' ἔκειτο ἐπὶ λόφου ἔχοντος μαγευτικὴν ἀποψίην,
ἡτο δὲ τόσον εύμαρως ἐν τῇ μικρότητί της διατεθει-
μένη, ὥστε ἡ ἐν αὐτῇ διαμονή ἀπέβανε λίγην εὐχά-